

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΙΚΡΟ

25-12-2010

Τι θέλετε επιτέλους, γιατί με πιέζετε,
τι θέλετε, να αυτοκτονήσω;
Βαριά σαν τη ζωή κουβέντα ξεστομίστηκε.
Να ησυχάσω κι εγώ, να ησυχάσετε κι εσείς.

Δεν βλέπετε, ότι δεν μπορώ τα πόδια μου
να σύρω και ν' ανταποκριθώ στις αγαθές
προθέσεις σας;
Δεν θέλω βόλτα. Δεν μπορώ.

Όχι δεν θέλω, καταλάβετε με,
επιτέλους, δεν μπορώ.
Αφήστε με στην ανημπόρια μου.
Αφήστε με στην κατάντια του γέρου
αδύναμου ανθρώπου, μη με κάνετε
να αισθανθώ ότι σας είμαι βάρος.

Αφήστε εμένα επιτέλους στο περίμενε,
στο διαβατάρικο του χάρου μονοπάτι.
Διασκεδάστε εσείς, χαρείτε τη ζωή σας,
τα νιάτα δεν ξαναγυρνούν, χαρείτε.

Χαρείτε τώρα που όρθιοι στέκεστε.
Τώρα που ολόρθοι μόνοι περπατάτε.
Τώρα που σώμα και ψυχή πιασμένοι
χέρι χέρι, βαδίζουν.

Για μένα;
Μην πικραίνεστε,
έτσι ειν' η ζωή τ' ανθρώπου.
Αφήστε μόνο την αγάπη σας,
φλόγα να καίει στις άκρες των ματιών σας.
Να τη βλέπω.

Αυτή θα πάρω μόνη σύντροφο
στο μακρινό ταξίδι,
να με ζεσταίνει και να ζω
μέσα στη θύμησή σας.